

NATUURPLAKBOEK NUMMER 343

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 25 oktober 2014

De eenden kan men in twee groepen onderverdelen. Duikeenden en grondeleenden zoeken op een verschillende manier naar voedsel onder water.

Met kop en schouders onder en met de poep in de lucht is ook voor de wintertaling de beproefde manier om aan de kost komen. Daarom zijn ze eerder aan de randen of in de ondiepe delen te vinden. Deze uitgesproken kleine eend zien we veel meer tijdens de wintermaanden en dat is logisch, als je weet dat ze vooral in Scandinavië hun ideale broedplaatsen vinden.

Ze zoeken dat voedsel in de bovenste slijklaag onder water en zeven het voedsel met hun zeefbek. De rand van de bek is getand en daar blijft het voedsel hangen als ze water en slijk naar buiten persen.

De bovenste sliblaag is echter ook dé plaats om geconfronteerd worden met de neerslag van allerlei stoffen. Zo zijn de wintertalingen bijzonder gevoelig voor botulisme.

Ze behoren, samen met de zomertaling en de smient tot de kleine grondeleenden.

Jagers hebben het op een aantal vlakken moeilijk met deze soort.

Klein van stuk, als dat al een argument zou zijn want patrijzen zijn nog kleiner.

Ze zijn in de vlucht bijzonder vlug en heel wendbaar maar jagers noemen de jacht 'een sport'. En wat is er sportiever om te bejagen denk je, een nauwelijks bewegend en verkleumd konijn of een zigzaggende UFO?

Bovendien mag er op de wintertaling helemaal niet gejaagd worden en dat ligt blijkbaar heel moeilijk.

Maar net als bij veel eendensoorten is het vrouwtje moeilijk van andere soorten te onderscheiden en meteen is de geboorte van de 'jammerlijke' vergissing een feit.

Ik hou van de gezellige kleine wintertaling.